

nogenfomhelst Sikkerhed tør regne paa, at den indtræffer. For Rigsraaets Vedkommende er Usikkerheden vel ikke stor; man kan kræve en eetaarig Bevilling istedetfor en toaarig. For Rigsdagens Vedkommende er den derimod større. Man er her henviist til meget kunstige Midler, nemlig følgende: Næste ordentlige Samling, hvor Grundlovsforlaget forelægges til 2den Vedtagelse og Finantsloven for 1867—68 forelægges, sammenkalbes strax efter 1ste April 1866. Paa denne enes Regjering og Rigsdag om, efter Grundlovsforlagets Vedtagelse, ikke at bringe Finantsloven til Ende. Rigsdagen opløses, ny og er ordentlig Rigsdag afholdes snarest muligt, Grundlovsforlaget vedtages her 3die Gang, Rigsdagen sluttes, nye Valg udskrives snarest muligt til Landstinget — ifald 5te Juni Grundlovens Bestemmelser om dette Sammenfætning maatte være blevne forandrede — ny ordentlig Rigsdag sammenkalbes snarest muligt, og Finantsloven for 1867—68 forelægges paany, og da som Rigets samlede Budget, efter som Grundlovsfagen imidlertid er bleven endt. Det er det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer), som først har paaviist Muligheden af en saadan Wei, ligesom jeg ogsaa har hørt den omtale af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds (S. S. Christensen). Den bærer Vidnesbyrd om sit første Ophavs skarpe Tanke; men, mine Herrer, det vil ikke kunne nægtes, at Wei er meget kunstig, endvidere at Berettigelsen til at benytte den staaer og falder med den Fortolkning af Grundloven, hvorefter Forelæggelsen, ikke Vedtagelsen, af en Finantslov, er Kjendemerket og det eneste Kjendemerke paa en ordentlig Rigsdag, og endelig, at Muligheden af at følge denne Wei afhænger af et Sammentræf af forskjellige helbige Omstændigheder, hvoraf een saare let kan udeblive. Men dertil kommer, at, selv om dette Held skulde slaa sig til, selv om alle disse Omstændigheder skulde indtræffe, vil derved dog kun vindes, at Bevillingsvesenets Splittelse ophører fra 1ste April 1867; Maret 1866—67 tilhører lige uigenkaldeligt den finantzielle Uorden. Man har altsaa kun en usikker Udsigt til at vinde det ene af de 2 Aar og slet ingen Udsigt til at vinde det andet. — Det er under disse Forhold, at man spørger

sig selv: Findes der ikke nogen anden, mere lige, mere sikker og mere hurtig Wei, ikke til at ende Forfatningsfagen, men til at tilveiebringe en Ende paa det finantzielle Anarki. Det er herpaa, at Forlagsstillerne svare: Jo, Wei er findes, Wei er den, som vi tillade os at anvise i det Forslag, vi her indbringe. Wei er den: ved Lov at samle alle de Anliggender, og dermed den Bevillingsmyndighed, som nu ere deelte mellem 2 Forsamlinger, hos den ene; og naar de skulle samles, kan der jo kun være een Mening om, at de bør samles hos den Forsamling, der er bestemt til at leve, nemlig Rigsdagen. Vi foreslaae altsaa, at i alt Fald de vigtigste af de Anliggender, som henhøre under Rigsraadet, henlægges til Rigsdagen. Det, man her først og fremmest maa spørge sig selv, er: Hvem har Myndigheden til at forandre Fællesanliggender til særlige? Er det Rigsdagen? Er det Rigsraadet? Eller er det Rigsdagen og Rigsraadet? — hvert Alternativ naturligtvis i Forbindelse med Kongen. Vi, som have indbragt dette Forslag, ere af den Anskuelse, at Myndigheden dertil hviler hos Rigsdagen, hos Kongen uden hos Rigsdagen. Jeg skal tillade mig kort at paavise, hvorfor vi troe det; men jeg beider mine Herrer vel at lægge Mærke til, at de Grunde, som jeg under min Paavisaelse vil fremdrage, henter jeg ikke i nogen Maade fra de uregelmæssige Forhold, der ere opstaaede ved Landastaaelsen; jeg henter dem udelukkende fra Forholdene, som de vare ved Sær- og Fælles-Forfatningernes Tilblivelse. Bestemmelsen om, hvilke Anliggender der skulde være særlige for Kongeriget, findes som bekendt i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 § 2, hvor de Anliggender, der skulde være særlige, positivt angives og opregnes. Bestemmelserne om, hvad der skulde være fælles, findes i Forfatningen af 2den October 1855 § 22 og i Forfatningen af 18de November 1863 § 18, hvor disse Anliggender ikke positivt angives eller opregnes, men hvor det hedder: „Fællesanliggender ere alle, som ikke udtrykkeligt ere bestemte at skulle være særlige for de enkelte Landsdele.“ Disse Bestemmelser ere Grundlaget for Fordelingen af Fælles og Særligt. Det vil være Enhver af de Herrer indlysende, hvilken indgribende Forskjel der er paa Be-